

РЕШЕНИЕ

№ 2452

гр. София, 14.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 23.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **1099** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от Б. Г. Т., срещу Заповед № РД-15-060/20.02.1998г. на Областен управител С., с която е отменена Заповед № РД-43-799 от 08.08.1994г.- на Кмета на Столична община, с която е отменена предходна Заповед за отчуждаване на недвижим имот – част от имот, пл. № 658, кв. 15 , местност [населено място].

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразно издадена и се иска нейната отмяна.

Ответникът – Областен управител Област С., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована не изпраща представител и не изразява становище.

Административен съд София – град след като се запозна с твърденията на страните и събраните по делото доказателства прие за установено от фактическа страна следното: Със Заповед № РД-43-799 от 08.08.1994г. на Кмета на Столична община е отменено отчуждаване, извършено с Решение №ИК – 5387/31.12.1976г., на част от имот 658, кв. 15, [населено място], поради непровеждане на мероприятиято, за което е отчужден имота, на основание чл. 2 от ЗВСВНОИ по З..

В заповедта е посочено, че влиза в сила към момента на изплащане на определеното за връщане обезщетение, а именно – сумата от 1666.00 лева, която е изплатена от отчуждените собственици обратно на СО, за което е направена отметка върху

заповедта, че е влязла в сила на 10.01.1995г.

С оспорената в настоящото производство Заповед е отменена цитираната по-горе Заповед на Кмета на СО. За да постанови своя акт, административният орган е приел, че преписката е образувана по предложение на Софийска градска прокуратура вх. № РД-11-00-002 от 06.01.1998г. на основание чл. 71, ал.1, т. 5 и чл. 72 от ЗМСМА. Посочено е, че отмяната на отчуждаването е направена на основание чл. 2 от ЗВСНОИ по З., ЗПИНМ и др. с мотив, че мероприятието, за което е отчужден имота, не е проведено. Кметът на СО не бил взел предвид, че отчуждената част от имота е част от двора на ОДЗ № 89, [населено място] и е необходим задължителен елемент от детското заведение, предвид чл. 35 от Правила и норми за планиране на населените места и чл.8-13 от Норми за проектиране на детски и учебно-възпитателни заведения. Отчуждената част от имот № 658 е в двора на ОДЗ и попада в терен, отреден за посоченото мероприятие, което е осъществено. Заповедта не е съобразена с чл.1 , ал.2 и чл.2 от ЗВСНОИ, като в същия смисъл са посочени становища на Комисията по чл. 265 от ППЗТСУ при СНС от 10.07.1997г. У. №Р-НГ-08-20-80/96г., ДИТСК № Ж-149 от 29.08.1997г. Към материалите по делото не са представени доказателства за връчване на заповедта.

От събраните по делото данни се установява, че преписка по така издадената заповед в Областна администрация С. не се съхранява. От данните в общинската администрация по отношение на преписка във връзка с отменената Заповед № РД-43-799/1994г. се установява, че преписка не се намира и в СО, като е изпратена в СГП като до момента не е върната.

Изискана справка от СГП, в отговор на която е постъпило писмо по пр.пр.№ 3099/97г., с което уведомяват съда, че с акт за унищожаване на неценни документи с изтекъл срок за съхранение от 04.03.2013г., процесната преписка е унищожена на основание чл.49 от ЗНАФ като документ с зитекъл срок на съхранение, който няма практическо и справочно значени.

Въз основа на така приетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи :

Жалбата процесуално допустима като подадена от активно легитимирано лице с правен интерес да оспорва, насочена срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Съдът намира, че оспорвана заповед е нищожна, поради следното :

Налице е влязъл в сила административен акт – Заповед № РД-43-799 от 08.08.1994г. на Кмета на Столична община, с която е отменено извършеното отчуждаване на част от имот № 658, кв.15, [населено място], на основание чл. 1, ал.2 и чл.2 от ЗВСНОИ по З., ЗПИНМ и др. Същата е влязла в законна сила на 10.01.1995г., което е отразено с отметка на ръка в нея. Поради липсата на преписките както в Столична община, така и в Областна администрация, а така и в СГП, няма как да бъде проверено кога и на кой е връчена същата. Поради това съдът приема направената отметка от служители на администрацията за дата на влизането ѝ в сила на заповедта. От данните по делото може да се установи безспорно единствено, че предложението на СГП, на база което е издадена оспорената Заповед на Областен управител С., е направено на 06.01.1998г., видно от мотивите на самата заповед.

Към момента на издаване както на Заповед № РД-43-799 от 08.08.1994г., така и на оспорената в настоящото производство Заповед № РД-15-060 на Областния

управител, действащият приложим нормативен акт относно административното производство е Закона за административното производство. Съгласно чл. 32, ал. 1: “Влязъл в сила административен акт, който не е бил обжалван пред съда, може да бъде отменен или изменен от непосредствено по-горестоящия административен орган, а ако такъв няма - от органа, който го е издал, само при условията на чл. 231 от Гражданския процесуален кодекс по молба на заинтересувания или по предложение на прокурора. По предложение на прокурора актът може да бъде отменен или изменен и когато съществено е нарушен законът. Когато актът е бил обжалван пред съда, за отмяната му се прилагат правилата на Гражданския процесуален кодекс.“

Сроковете, в които може да бъде реализирано това право, са разписани отново в ГПК – чл. 232, ал.1, към който препраща чл. 32 от З. и са следните: Молбата за отмяна може да се подаде в 3-месечен срок от узнаване на обстоятелството, което служи за основание за отмяна на решението, а в случаите по чл. 231, букви "е" и "ж" - от деня, в който страната или нейният представител са узнали за решението, но във всички случаи молбата не може да се подаде по-късно от изтичане на една година от възникването на основанията за отмяна, а ако то предхожда решението, чиято отмяна се иска, началният момент на срока е влизането на решението в сила.

Според изричната норма на чл. 32, ал.3 от З. относно сроковете, изрично се сочи, че се прилагат сроковете по чл. 232 от ГПК, цитиран по-горе и чл. 233, ал.1 от ГПК. Последната норма обаче е отменена с изменение на ГПК, обв. ДВ, бр. 124/1997г. Съгласно същата, до отмяната ѝ - Главният прокурор на Републиката и председателят на Върховния съд, могат да искат отмяна на влезли в сила решения на основанията, посочени в чл. 231, до три години от възникване на основанията за отмяна. Дори да беше действаша, за да е приложима, следва да е заявено искане за ревизия на даден административен акт от Главен прокурор, каквито данни няма, а и не се твърдят – напротив, цитирано е искане от СГП.

Към момента на подаването му – 06.01.1998г., не е налице действаща норма, която да предоставя възможност за сезиране с ревизия за даден административен акт в тригодишен срок от издаването му. Максималният такъв е предписан в нормата на чл. 232 от ГПК и е едногодишен от влизане в сила на акта. Следователно, органът не е имал право да се произнесе по отправеното до него искане, а е следвало да прецени недопустимостта на искането и да прекрати производството пред себе си.

Предписаната в чл.32 от З. процедура по ревизия на административните актове, след влизането им в сила, понастоящем възпроизведена в процедурата по възобновяване по АПК, следва да се прилага при стриктно спазване на процесуалните срокове, сезиращите лица и органите, които могат да процедират, тъй като се касае за своего рода производството по отмяна на административни актове, което противоречи на принципа на стабилитет и предвидимост.

Съдът намира, че с оглед изложеното, не следва да извърши преценка на законосъобразността на акта по същество, още повече, че последното е силно затруднено, с оглед липсата на преписка по издаването му, както при сезиращия орган СГП, така и при органа – издател. За постановяване на решение по съществото относно законосъобразността на акта, следва да се направи прецизна преценка относно обема на отчужденото от собствениците, реализирания обем на мероприятията, за което то е сторено, респ. противопоставяне на двете. За целта е нужно изследване на плановете, действали към момента на отчуждаването и след това, както и актуални скици относно засегнатите имоти с отразяване на реалното

състояние на усвоената част от отчуждения имот, за което е съставен и акта за държавна собственост. Обемът на реално усвоената част именно за целите на мероприятияето ще донесе информация относно това дали е основание за отмяната му по смисъла на чл. 1, ал.2 от ЗВСНОИ по З., ЗПИНМ и пр. Съдът не намира причини да изследва всички тези обстоятелства, които биха дали отговор на спора по същество, първо поради липсата на преписката, от която да е видно кои от тях и как е съобразил органът; и второ – тъй като съдът приема, че за него изначално е липсвало право за произнасяне по направеното искане, поради лимитативните условия за това и хипотезата на заявяване след срока.

За пълнота съдът отбелязва, че не е била налице хипотезата на чл.32, ал.4 от З., която допуска изменение и отмяна на влезли в сила административни актове и без да са налице останалите изисквания на нормата, ако от акта не са придобити права. Не е налице тази хипотеза, тъй като с акта, с който е отменено отчуждаването, са придобити права от собствениците на имотите, чрез връщането им в патримониума им, след заплащане на определената в същата заповед сума.

По изложените съображения, съдът приема, че заповедта на Областния управител е нищожна, като постановена при липса на правомощие за това – нередовно сезиране с искане за отмяна на влязъл в сила административен акт.

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал., от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на оспорващия сторените по делото разноски в размер на 910лв., своевременно поискани до приключване на устните състезания и доказани със списък по чл.80 от ГПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.1, предл.1 и чл. 143 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ПРОГЛАСЯВА нищожността на Заповед № РД-15-060 от 20.02.1998г. на Областен управител Област С..

ОСЪЖДА Областна администрация Област С. да заплати на Б. Г. Т. сторените разноски, представляващи заплатена държавна такса от 10 лева и адвокатски хонорар от 900 лева, като не се възприема направеното възражение за прекомерност.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: